<u>בבית המשפט העליון</u>

רע"א 1386/14

לפני:	כבוד השופטת א' חיות
המבקשת:	ד"ר אורלי אינס-קניג
	נ ג ד
המשיבים:	1. עיתונות זהב בע"מ 2. יואב יצחק 3. עו"ד אברהם פכטר 4. דודו אלהרר 5. ירון זכאי 6. איציק וולף 7. אורנה אבני 8. יונתן אריאל 9. איתמר לוין 10. יהודה קונפורטס 11. עופר וולפסון 12. מעריב – הוצאת מודיעין בע"מ 13. אבי משולם 14. יואב צור 15. אבי אשכנזי 16. נועם שרביט 17. ליאורה גולדברג-שטרן 18. יובל גורן 19. בן כספית 20. אריה פרי 21. ידיעות אחרונות בע"מ 22. עיתון ישראל היום בע"מ 23. גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ 24. עדי מאירי אורון 25. אורה מורג 26. אריה אבנרי 27. תנועת אומ"ץ 28. מיקי הראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בת.א. 23183-11-13 מיום 6.2.2014 שניתנה על ידי כבוד השופט צ' ויצמן

בשם המבקשת:	עו"ד רות דוד-בלום; עו"ד שלומי הדר; עו"ד ירון זמר
בשם המשיבים 1, 2, 6, 9 ו-11:	עו"ד יורם מושקט; עו"ד מנחם אברהם
בשם המשיב 3:	עו"ד עמוס מימון
בשם המשיב 5:	בעצמו
בשם המשיבה 7:	עו"ד רוני קשלס
בשם המשיב 10:	עו"ד אהוד צ'אושו
בשם המשיבים 12-19:	עו"ד עמית דולב
בשם המשיבה 21:	עו"ד ט' ליבליך
בשם המשיבה 22:	עו"ד עיינה נוימן; עו"ד נוהר ברסלר
בשם המשיבה 23:	עו"ד אוריין אשכולי
בשם המשיבה 24:	עו"ד יורם מושקט; עו"ד אוריין אשכולי
בשם המשיבה 25:	עו"ד אילנית שומרון
בשם המשיבים 26-27:	עו"ד בעז ארד
בשם המשיב 28:	עו"ד משה אלון

<u>החלטה</u>

זוהי בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופט צ' ויצמן) מיום 6.2.2014 בה נדחתה עתירת המבקשת למתן צו איסור פרסום ביחס לפרטי תביעה שהגישה נגד המשיבים לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק איסור לשון הרע) וכן לניהול ההליכים בתביעה בדלתיים סגורות.

1. בחודש נובמבר 2010 הגישה המבקשת תלונה נגד הניצב בדימוס אורי בר-לב (להלן: ניצב בר-לב) ומנכ"ל המשרד לביטחון פנים דאז, חגי פלג, בגין עבירות מין שביצעו לכאורה כלפיה. התלונה עוררה עניין ציבורי וזכתה לפרסום רב. מספר שבועות לאחר שהתפרסמה תלונתה בעילום שם, הכריזה המבקשת ביום 25.11.2010 בנאום פומבי ששודר באמצעי התקשורת כי היא מוותרת על החיסיון המגיע לה כמתלוננת בעבירת מין והיא מוכנה שזהותה כמתלוננת נגד ניצב בר-לב תיחשף. כשנתיים מאוחר יותר, ביום 19.11.2012 הגישה המבקשת תביעה לבית משפט השלום בתל אביב נגד עיתונאים וכלי תקשורת שונים (רובם משיבים בהליך זה), לפיצוי בסך 1.12 מיליון ש"ח, בטענה שחשפו את זהותה כמתלוננת בעבירת מין עוד לפני שויתרה על החיסיון ובכך פגעו בפרטיותה וכן הפרו חובה חקוקה (להלן: התביעה בבית משפט השלום). תביעה זו עודנה תלויה ועומדת.

כשנה לאחר הגשת התביעה לבית משפט השלום, ביום 12.11.2013, הגישה המבקשת תביעה נוספת לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד נגד עשרים ושמונה המשיבים בבקשה דנן, בעלים של כלי תקשורת ואתרי אינטרנט, בעלי תפקיד בהם ועיתונאים.

בתביעתה עתרה המבקשת לפיצוי בסך של 5,000,000 ש"ח בשל 66 ידיעות, כתבות ומאמרים שפרסמו המשיבים בין שלהי שנת 2010 לראשית שנת 2011 הפוגעים לטענתה בשמה הטוב ועולים כדי לשון הרע (להלן: הפרסומים). הפרסומים הרבים שבהם עוסק כתב התביעה נוגעים למבקשת בהיבטים שונים. בין היתר, הובע בחלק מהפרסומים חוסר אמון בגירסה שהציגה המבקשת בנוגע לעבירות המין שעליהן התלוננה, ופרסומים אחרים ביקרו פרויקטים שהובילה במסגרת המשרד לביטחון פנים ואף טענו כי פרויקטים אלה היו נגועים בשחיתות. חלק נכבד מהפרסומים מוסיף ועוסק בקשרים מיניים שניהלה לכאורה המבקשת עם בכירים במשטרה וברשויות שלטון אחרות, ובמקצת מהפרסומים הללו אף נטען כי קידומה המקצועי של המבקשת נבע מקשרים אלה. בכתב התביעה טענה המבקשת, בין היתר, כי המשיבים ניהלו נגדה במשך שבועות רבים מסע השמצה "בוטה ומכוער", כך שהיא "הפכה באחת מאשת מקצוע מוערכת מאוד, יזמית ואשת משפחה, לאישה שבורה, מבוזה, מנודה וכמעט חסרת מעש", וכי המוניטין שיצרה לעצמה משך שנים רבות נהרס.

2. כחודש וחצי לאחר הגשת התביעה בבית המשפט המחוזי, הגישה המבקשת ביום 24.12.2013 בקשה למתן צו איסור פרסום ביחס לפרטי התביעה וכן לניהול המשפט בדלתיים סגורות, לפי סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע וכן לפי סעיפים 68(ב)(4) ו-(5) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט).

בהחלטתו מיום 6.2.2014, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה בהדגישו את חשיבותו של העיקרון החוקתי בדבר פומביות הדיון ממנו נגזרת ההלכה כי צו איסור פרסום יינתן במשורה בלבד. במקרה דנן, כך קבע בית המשפט, המבקשת בחרה לחשוף את שמה ופניה בנאום אמיץ שנשאה ולפיכך בקשתה לשוב ולחסות את פניה מפתיעה. עוד קבע בית המשפט שעיתוי הגשת הבקשה, כחודש וחצי לאחר הגשת התביעה, מצביע על "מידה של חוסר הוגנות ותום לב" מצד המבקשת שכן הגשת התביעה פורסמה בכלי התקשורת ואם יינתן צו איסור פרסום תיפגע באופן משמעותי זכותם של המשיבים להתגונן בפומבי מפניה. זאת ועוד, קבע בית המשפט, הפרסומים שבהם עוסקת התובענה פורסמו בריש גלי בעבר ועדיין זמינים ברשת האינטרנט כיום. לפיכך פרסום ההליך אינו צפוי לגרום תוספת נזק משמעותית למבקשת, מעבר לזה שכבר נגרם לה. בנוסף קבע בית המשפט כי המבקשת היא דמות ציבורית וכי הטענות בדבר התנהלות לא ראויה שלה ושל הממונים עליה היא סוגיה שיש בה עניין לציבור. בית המשפט הוסיף וקבע כי התביעה בבית משפט השלום מתנהלת בדלתיים פתוחות, כי

רבים מהפרסומים הנדונים בהליך זה נזכרים גם בתביעה שם וגם בכך ראה טעם המצדיק את דחיית הבקשה.

עוד דחה בית המשפט את טענת המבקשת כי יש לחסות את ההליכים על מנת להגן על ילדיה הקטינים בקובעו כי יש להניח שילדיה נחשפו בעבר לפרסומים, בפרט משהתביעה בבית משפט השלום מתנהלת בדלתיים פתוחות. כמו כן קבע בית המשפט כי סעיף 68(ב)(4) לחוק בתי המשפט מאפשר לסגור דלתיים של דיון "בעניינו של קטין", אך הקטינים אינם צד לדיון זה. לבסוף דחה בית המשפט גם את טענת המערערת לסגירת הדלתיים מכוח סעיף 68(ב)(5) לחוק בתי המשפט שנועד להגן על מתלונן בעבירת מין, מן הטעם שהתביעה אינה עוסקת בעבירות שנעשו לכאורה במבקשת אלא בלשון הרע שנאמרה עליה לטענתה, בציינו עוד כי המבקשת כבר חשפה את עצמה כמתלוננת בעבירת מין. בית המשפט דחה אפוא את הבקשה אך קבע כי אם יימצא בהמשך ההליך שראוי לאסור פרסום מסמך, תצהיר, עדויות וחקירות כלשהם במהלך הדיון, או כי יש לשמוע עדות כלשהי בדלתיים סגורות, תינתן בעניין זה החלטה מתאימה, כדי למנוע פגיעה בלתי מידתית במבקשת.

3. מכאן הבקשה שלפניי בה טוענת המבקשת שההחלטה מעודדת את המשיבים או מי מטעמם, להשתמש בפרסום כתבי הטענות הכוללים דברים קשים ומשמיצים עליה ועל בני משפחתה כדי לגרום לה לזנוח את התביעה, ובהקשר זה היא טוענת שהם איימו לפרסם בכתבי טענותיהם "דברים קשים ואינטימיים" עליה אם תנהל נגדם תביעה. עוד טוענת המבקשת כי המשיבים שולטים בכלי התקשורת המרכזיים בישראל ובכוחם לעשות שימוש בפרסום כתבי הטענות והשאלות שתישאל בחקירתה לשם הקנטתה והשמצתה, ואיסור הפרסום מחויב לשיטתה על מנת לאזן בין פערי הכוחות. המבקשת מוסיפה וטוענת כי נאלצה לחשוף עצמה בנאומה לאחר שכלי תקשורת שונים חשפו את זהותה בניגוד לדין, וכי בכל מקרה אין בנאום זה משום הסכמה להכפשת שמה. המבקשת מוסיפה וטוענת כי אמנם הגישה את הבקשה כחודש לאחר הגשת התביעה אך זאת בתום לב, לנוכח הנזק שנגרם לה לאחר שהמשיבים פרסמו את כתב התביעה ומשנחשפו ילדיה הקטינים לראשונה לפרסומים אלה. כמו כן טוענת המבקשת כי פרסום ההליכים צפוי לגרום לה נזק משמעותי נוסף על זה שכבר נגרם לה מהפרסומים מושא התביעה, שכן המשיבים צפויים לדון בגלוי בעניינים הנוגעים לצנעת הפרט, וביניהם מערכות יחסים אינטימיות שניהלה בעבר. לטענת המבקשת היא אינה אשת ציבור וקודם לפרסום הפרשה הייתה אנונימית בעיני הציבור, אך אפילו הייתה אשת ציבור, טוענת המבקשת כי גם לאיש ציבור יש זכות לחסות את חיי המין שלו מעיני

הציבור. בנוסף טוענת המבקשת שאין להקיש לענייננו מהתביעה בבית משפט השלום משום שזו עוסקת בשאלה נקודתית של חשיפת שמה כמתלוננת בעבירת מין ואילו התביעה דנן צפויה לעסוק בהיבטים רבים הקשורים לחייה האישיים, נוכח טענת המשיבים להגנת "אמת דיברתי". המבקשת מוסיפה וטוענת עוד כי הנזק שייגרם לילדיה הקטינים מהמשך היחשפותם להליך הוא נזק בלתי הפיך ולבסוף היא טוענת כי אמנם לא מדובר בהליך העוסק בעבירות מין שבוצעו בה, אך היא סבורה כי יש מקום להקיש מההגנה הרחבה שניתנת למתלוננות בעבירות מין גם על המקרה שלפנינו.

להשלמת התמונה אציין כי בד בבד עם הגשת בקשת רשות הערעור עתרה המערערת לעיכוב ביצוע החלטתו של בית המשפט המחוזי ובהחלטתי מיום 25.2.2014 נעניתי לבקשה והוריתי כי צו איסור הפרסום הזמני שהוסר יעמוד בתוקפו בשלב זה.

4. כל המשיבים, להוציא המשיבים 4, 8 ו-20 שלא הגיבו עד למועד זה, מתנגדים לבקשת רשות הערעור וסומכים ידיהם על החלטתו של בית המשפט המחוזי. אביא את עיקר טענותיהם במשולב.

המשיבים טוענים שהמבקשת מנסה להשתיק את הדיון הציבורי ולמנוע מהם להביע עמדתם, וזאת לאחר שלטענותיה ניתן ביטוי נרחב על-ידי פרסום כתב התביעה. עוד מדגישים המשיבים כי המבקשת לא הצביעה על נזק משמעותי נוסף הצפוי להיגרם לה כתוצאה מפרסום ההליכים, בפרט שעה שלגישתה הפרסומים המקוריים פגעו בשמה הטוב באופן משמעותי ביותר. עוד טוענים המשיבים כי בקשת המבקשת גורפת ובלתי מידתית בהתייחסה באופן שווה לכל המשיבים ולכל הפרסומים, אף שבית המשפט הותיר לה פתח לשוב ולעתור לאיסור פרסום קונקרטי בהמשך הדיון בתביעה. המשיבים מוסיפים ומציינים כי התביעה בבית משפט השלום, הוגשה בגין אותם פרסומים ומתנהלת בדלתיים פתוחות, וכי גם בשל כך לא צפוי נזק משמעותי נוסף כתוצאה מניהול ההליך דנן בדלתיים פתוחות. יתירה מכך, לטענת המשיבים המבקשת לא הצביעה על נזק מיוחד הצפוי להיגרם לה במקרה זה ולכן משמעות קבלת עמדתה היא כי באופן שגרתי תנוהל תביעת לשון הרע בדלתיים סגורות, וזאת בניגוד להלכה אשר פירשה בצמצום את החריג שבס' 21 לחוק איסור לשון הרע. על אחת כמה וכמה טוענים המשיבים כי יש מקום לפרסם את פרטי ההליך כאשר מדובר באישיות ציבורית אשר שימשה בתפקיד בכיר במסגרת פרויקט בעל חשיבות לאומית דוגמת המבקשת, ובפרסומים המגלים חשד לעבירות שחיתות ושוחד הנוגעות לגורמים בכירים במנהל הציבורי. המשיבים מוסיפים וטוענים כי סעיפים 68(ב)(4) ו-(5) לחוק בתי המשפט

אינם חלים על המקרה דנן והם סבורים כי אין מקום להוציא סעיפים אלה מידי פשוטם. עוד טוענים המשיבים כי צדדים בתביעת לשון הרע הם במקרים רבים הורים לילדים שעלולים להיפגע מניהול ההליך וכן כי המבקשת עצמה ויתרה על החיסיון שניתן לה כמתלוננת בעבירת מין במסגרת הנאום שנשאה.

5. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

עקרון יסוד בשיטתנו הוא כי בית המשפט ידון בפומבי והוא נגזר מן הזכות החוקתית לחופש הביטוי ומזכות הציבור לדעת (ראו סעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה, עוד ראו לתכליות העיקרון ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות בע"מ נ' פלוני, פס' 7 (27.2.2008) והאסמכתאות שם) (להלן: עניין ידיעות אחרונות)). סעיף 21 לחוק איסור לשון הרע קובע חריג לעיקרון זה, אך השימוש בו הוגבל בפסיקה למקרים מתאימים המצדיקים זאת. כך למשל, קבע בית משפט זה כי תנאי יסוד לשימוש בסעיף 21 הנ"ל הוא שתוספת הפגיעה שתיגרם עם פרסום ההליכים בתביעה – במובחן מהפגיעה העומדת במוקד התביעה – תצדיק לאסור את הפרסום (ע"א 772/88 הוצאת מודיעין בע"מ נ' חובב, פ"ד מו(5) 441, 444-445 (1992); רע"א 3614/97 אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26, 53-54, 70 (1998) (להלן: עניין אבי יצחק); רע"א 3788/06 יפת נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פס' 15-17 (19.1.2012)). שיקולים נוספים שמנתה הפסיקה לעניין זה הם האינטרס הציבורי בפרסום מקום שבו ההליך נוגע ל"עניין ציבורי לגיטימי" או ל"אישיות ציבורית"; מידת הקשר בין הפרסום ובין עניינים הנוגעים לצנעת הפרט; מידת יכולתו של התובע להציג את גירסתו באמצעי התקשורת; וקיומם של אמצעים פוגעניים פחות העשויים למנוע את הפגיעה בשמו הטוב של התובע (עניין אבי יצחק, בעמ' 77-85).

6. בענייננו תבעה המבקשת עשרים ושמונה נתבעים בנוגע לשישים ושישה פרסומים שונים. קיבוץ מכלול הפרסומים תחת תביעה אחת הופך את האיזון הנדרש בין עקרון פומביות הדיון ובין השמירה על שמה הטוב של המבקשת ועל פרטיותה, לאיזון מורכב ובייחוד משנדרשת הכרעה בדבר ניהול הדיון כולו באיסור פרסום ובדלתיים סגורות. בעיניי, די בכך שתימצא "מסה קריטית" של פרסומים שניהול הדיון לגביהם בדלתיים סגורות אינו מוצדק, על מנת שתישמר ברירת המחדל לפיה בית משפט ידון בפומבי. ואמנם, בחינת הפרסומים השונים שאליהם נוגעת התובענה, מגלה שביחס לרבים מהם אין כל הצדקה לאסור את פרסום ההליך, ובחלקם אף קיים אינטרס ציבורי ברור בניהול הדיון בדלתיים פתוחות.

ראשית, פרסומים רבים שבגינם תבעה המבקשת (ראו למשל סעיפים 59, 64, 67, 70, 90-93, 112 לכתב התביעה) עוסקים בטענות לכישלון פרויקט "עיר ללא אלימות" שעליו הייתה המבקשת מופקדת ובחשדות לאי-סדרים ביחסן של רשויות השלטון אליו, כגון חשדות לכך שהמבקשת מונתה לתפקידה ללא מכרז מסיבות בלתי מוצדקות. מטבע הדברים, דיון הנוגע להתנהלות משרדי הממשלה ולניקיון כפיהם של עובדי ציבור יש בו עניין ציבורי רב וראוי לו ככלל כי יתקיים בפומבי גם אם לא עומדת במרכזו "אישיות ציבורית" במלוא מובן המילה (עניין אבי יצחק, בעמ' 77). זאת בפרט שעה שבעניין זה כלל לא הועלו טענות לפגיעה משמעותית הצפויה מפרסום ההליכים בנוסף לזו שכבר נגרמה למבקשת, ומשלא מדובר בעניינים הנוגעים לצנעת הפרט (וראו לעניין זה סעיף 71 לכתב התביעה המבהיר כי לשיטת המבקשת הפרסומים בעניין זה מקימים עילה עצמאית לפי חוק איסור לשון הרע).

פרסומים אחרים שבהם עוסקת התביעה נוגעים לסיקור העיתונאי של התלונה שהגישה המבקשת נגד ניצב בר-לב המטילים ספק במהימנות גרסתה בעניין זה (ראו למשל סעיפים 57-58, 65, 72, 75-76, 95, 99, 101-102 לכתב התביעה). בהקשר זה יש להזכיר כי ניצב בר-לב היה מועמד לתפקיד המפקח הכללי של המשטרה בעת הגשת התלונה, ומשכך זכתה פרשה זו לסיקור נרחב ולהתעניינות ציבורית רבה. הפרסומים בנדון כללו בין היתר גם את סיקור הופעתה הפומבית של המבקשת בכלי תקשורת שונים לאחר שהחליטה לוותר על החיסיון המוקנה לה בדין. כמו כן, וכעולה מטענות הצדדים, כלי התקשורת פרסמו כתבות הנוגעות לתביעה שהגישה המבקשת בבית משפט השלום, העוסקת בפרסומים אשר בחלקם חופפים את הפרסומים הנדונים בתביעה דנן. בהתחשב בחשיפה הרחבה שלה זכתה תלונתה של המבקשת נגד ניצב בר-לב, וכן בהתחשב בחשיפה הצפויה בעניין זה כתוצאה מסיקור ההליך בבית משפט השלום, אין בשלב זה יסוד להערכה כי פרסום ההליך דנן וניהולו בדלתיים פתוחות, יגרום למבקשת נזק משמעותי נוסף.

7. לשיטתי, די במסקנה שנתח ניכר ומהותי מהעניינים הנדונים בתובענה אינם מגלים עילה לאיסור פרסום ולדיון בדלתיים סגורות, על מנת לדחות את הבקשה ככל שהיא מבקשת לשלול את פומביות הדיון מן ההליך כולו. איחוד טענות ותביעות שונות תחת "קורת גג" אחת, אינו מצדיק לחסות מעיני הציבור באופן גורף עניינים אשר ראויים להידון בדלתיים פתוחות וללא איסור פרסום, אך כפי שהבהיר בית המשפט המחוזי החלטתו אינה סותמת את הגולל על האפשרות לנהל דיון כזה או אחר בדלתיים

סגורות, או על האפשרות להורות על איסור פרסום של פרט מסוים, ככל שיתברר כי יש לכך הצדקה. לפיכך, ניתן לאמץ את מסקנת בית המשפט המחוזי, כמסקנה המאזנת כראוי בין פומביות הדיון ובין זכותה של המבקשת לשם טוב בנתוני המקרה דנן. קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה סעיפים 68(ב)(4) ו-68(ב)(5) לחוק בתי המשפט אין להם תחולה במקרה דנן מקובלת עליי אף היא מן הטעמים שפירט. לא נעלם מעיניי כי עיקר חששה של המבקשת הוא מהנזק שייגרם לה כתוצאה מפרסום פרטי הדיון הנוגעים לטענות המייחסות לה קשרים רומנטיים עם גורמים בכירים במשטרה וברשויות שלטוניות אחרות, ולכך שזכתה בטובות הנאה בזכות קשרים אלה. ברי כי ככל שיטענו המשיבים להגנת "אמת דיברתי" עשוי היבט זה של הדיון לעסוק בהרחבה בתחומים הגולשים לצנעת הפרט של המבקשת, באופן המשפיע על האיזון הראוי בעניין ניהול ההליך בדלתיים פתוחות (ראו למשל עניין ידיעות אחרונות, בפס' 13). ואולם, משבאתי למסקנה כי לא די בטענה זו על מנת לקבל את עתירת המבקשת לניהול ההליך כולו באיסור פרסום ובדלתיים סגורות, איני רואה צורך לקבוע מסמרות בשאלה זו. ככל שתהיה לכך הצדקה וכפי שכבר צויין, תהיה המבקשת רשאית לפנות לבית המשפט המחוזי בהמשך ההליך בעניין זה ובעניינים נקודתיים נוספים, וחזקה עליו כי ישקול את בקשתה על כל היבטיה בהתאם למסלול המצומצם שהיתווה בהחלטתו.

לפני סיום יצוין כי ביום 27.4.2014 הגישה המבקשת בקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט כנגד המשיב 5, בטענה שכתב ההגנה שהגיש לבית המשפט המחוזי פורסם במלואו ברשת האינטרנט בניגוד לצו איסור הפרסום הארעי שניתן בהחלטתי מיום 25.2.2014. על הפרת הצו יש להצטער וניתן לצפות מבעל דין כי יפעל על פי הצווים הניתנים על ידי בית המשפט לרבות צווים ארעיים, כל עוד הם עומדים בתוקפם וגם אם הוא מבקש להסירם. אולם, משבאתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות מתבטל הצו הארעי שניתן והדיון בבקשת הבזיון – המיועדת בעיקרה למנוע הפרת צווים בעתיד - מתייתר.

8. סיכומם של דברים, הבקשה נדחית וצו איסור הפרסום הארעי על פי החלטתי מיום 25.2.2014 – מבוטל בזאת.

אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ב באייר התשע"ד (12.5.2014).

ש ו פ ט ת

_____
העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 14013860_V03.doc גק
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il